

Čís. 1. POZNÁNÍM K PRAVDĚ ROČ. 1930.

Kardinal M. FAULHABER



Ruská bída bez Boha.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ V PRAZE I.

RUSKÁ BÍDA BEZ BOHA

Kázání mnichovského kardinála
Dr. Michala Faulhabera ve výro-
čí korunovace sv. Otce Pia XI.,
dne 9. února v chrámu sv. Mi-
chala v Mnichově.

S povolením Jeho Eminence kardinála
DR. M. FAULHABERĀ
přeložil
VÁCLAV VAJS.



1 9 3 0

Nakladatelství Kropáč & Kucharský
Praha

V největším chrámu Mnichovském poznáváme my všichni, spolu s nejdůstojnějším apoštolským nunciem: Věříme v Božské poslání a světově dějinný význam papežství. Také v osmém roce pontifikátu a právě v tomto osmém roce byly starosti a námahy našeho sv. Otce Pia XI. nesčetné jako písek v moři. Ale též jeho apoštolské výsledky a požehnání byly nesčetné, jako hvězdy na nebi.

Kdo mluví o papeži a papežství, mluví o autoritě, o pořádku, ba o světové autoritě a světovém pořádku. My smíme tedy v tomto významném dnu sv. Otce promlouvatí o událostech světového dosahu, které se dějí mimo hranice diecése naší, ba mimo hranice naší říše, které však svým dosahem zasahují kořeny veškeré církve a kultury. Myslím na náboženský nepořádek a protináboženské násilí v Rusku, na boj proti Bohu a každému náboženství, na zotročení svobody svědomí. Právě v posledních měsících, zvláště však od svátků vánočních dosáhlo toto krvavé pronásledování víry svého kulminačního vrcholu. V knize proroka Ezechiela čtu: „Synu člověka, já jsem tě ustanovil za strážce. Slyšíš-li slovo z úst mých, zvěstuj je světu ve jménu mém!“ A jest povinností strážce, aby nebezpečí již z dálky viděl a hlásil.

Před naším zrakem odehrává se děsná tragédie, pokus ruského bolševismu ovládati říši bez Boha, nastolití státní zřízení bez desatera Božích přikázání, založiti kulturu bez víry v duši a život nadpřirozený, zavéstí národní hospodářství bez práva soukromého majetku.

Krátce po bolševickém převratu v listopadu 1917 objevil se tam v lednu 1918 první zákon, týkající se náboženství, který ohlašoval odluku státu od církve, ale při tom znemožňoval svobodné vykonávání kultu, ač při tom hlásal krásné věci: Církev těší se dokonalé svobodě, a každý občan může se přihlásiti ke kterémukoli náboženství. Ale již v roce 1922 začalo se s vyrabováním chrámů a rostlo nepřátelské postavení státu proti náboženství. Dne 8. dubna 1929, tedy před desíti měsíci, byl však již vydán nový zákon o náboženství, jenž všechny dřívější výklady o náboženské svobodě prohlásil za neplatné a bezúčinné, a jím počal plánovitý boj proti všemu náboženství vůbec. Duchovenstvu byla každá forma náboženského vyučování a křesťanské charity zakázána, bez ohledu na to, jsou-li rusko-řecky pravoslavní, nebo katolíci, či vyznání luteránského. Sedm milionů římských katolíků bylo tímto úkazem vydáno smrti a zániku. Mše sv. a křest byly na veřejných ulicích za satanských orgií vydány potupě a posměchu, melodiím starých církevních písní byly podkládány nové, církev sesměšňující texty, radio a kino bylo propůjčeno do služeb všeobecné propagandy atheismu. V posledních

třech měsících bylo mimo 200 synagóg a mešit zavřeno 980 křesťanských chrámů a odevzdáno profánním účelům, na spolkové domy, skladiště zboží, nebo biografy. Tak zvaný „Svaz bezbožců“ nechce ustati, dokud nebudou všechny kostely za-



ZVONY UMLKLY ... Zabavené zvony před transportem do slévárny

vřeny a zprofanovány. Tisíce zvonů bylo rozlito, tisíce ikon a náboženských obrazů z chrámů i soukromých domů bylo sneseno na hromady a na veřejných náměstích spáleno. Více než 1500 kněží a tisíce řeholních osob bylo vyvražděno, a nikdo neví, kolik se jich dnes v ruských žalářích připravuje na smrt, nebo zvolna hyne v Sibiři. Ruská církev, od XI. sto-

letí od církve římské odloučená a těžkými pouty s caropopismem spojená, musí dnes kalich utrpení vypíjetí až na dno.

Nábožensko mravní situace v Rusku, v zemi dnes bez Boha, poskytuje obraz neskonalé bídý: *Lid bez neděle*, neboť křesťanský charakter týdne podobně jako



OBRÁZEK BÍDY UBOHÝCH DĚTÍ.

za francouzské revoluce má být smazán. *Děti bez Vánoc!* Na poslední Vánoce byl dokonce zakázán nevinný vánoční stromček, a byl-li v některé rodině nalezen, byla hlava rodiny stížena trestem. V knize profesora Berga jsou sebrána vlastní doznání bolševiků, a v nich nachází se též doznání vdovy Leninovy: Máme 7—8 milionů dětí bez přístřeší, ale jen 80.000 z nich bylo umístěno v asylech. Poměry v těchto asylech, v nichž dokonce ani

zdraví od souchotinářů nejsou odděleni, vymykají se každému popisu. Bědné poměry dětí, volající o pomstu k nebesům! Dorůstající mládež bez jakékoli mravní kázně, oddaná prostopášností, zrající k lupičství, jest částečně zorganizován v útočné tlupy, jejichž cílem jest zničení poslední zbytky náboženství na veřejnosti, a pokud možno i v životě soukromém. Manželství a rodina klesly hlouběji, než u afrických divochů. Manželské a nemanželské mateřství jsou postaveny na roveň, zabíjení nenarozených jest dekretem z roku 1920 prohlášeno za beztrestné, každý manžel smí i bez viny a bez svolení druhé strany kdykoli manželství zrušiti, a třeba 20 dalších volných svazků dát zaplati, jen když předešlé jsou odhlášeny. Umírající bez kněží a bez útěchy náboženské. Žaloby proroka Jeremiáše nad troskami Jerusaléma volají nad touto hrůzou spuštění náboženského života: Veliká jako moře jest bída tvá, nezůstal kámen na kameni na ulicích v svatém městě tvém. Děti volají po laskavé péči a jsou slunce, a není nikoho, kdo by jim jí poskytl. Tak tedy vypadá ten základní zákon: „náboženství je věcí soukromou“, jakmile jeho zastánci dostali do rukou moc a kozácký bič, aby jeho zásadu provedli v praxi.

Národní hospodářství bylo sověty sestátněno a majetek soukromý hromadně zcelen ke společnému obhospodařování. Ze 146 milionů obyvatel Ruska bydlí 83 procenta na venkově. 140 milionů hektarů rolnické půdy bylo dřívějším majitelům

zabráno a rozděleno mužíkům. Osevná plocha dnešních sovětových republik jest třetinou osevné plochy celého světa. A přece má tato země s tak podivuhodně bohatými podmínkami a prameny výživy od března 1929 zavedeny opět chlebenky a dnes dokonce i poukázky na maso. Němečtí a švédští rolníci se vystěhovali, poněvadž za těchto nesnesitelných poměrů a břemen daňových by tam nemohli žít, ale musili vyhladovět. 5740 Němců opustilo raději v Rusku vše, svůj majetek i půdu, a ve své nové vlasti vyprávějí s hrůzou o bankrotu komunistického hospodářství.

Řekli jste nám, že nám tam poroste pšenice, a viděli jsme tam jen bejlí. Slibovali jste nám ráj na zemi a zažili jsme peklo. Malovali jste nám blahobyť, a spářili jsme jen neskonanou bídu. Mluvili jste mnoho o svobodě, ale vaše třídní diktatura dle slov Leninových nebude nikdy dbáti ani svobody tisku.

Země bez Boha, země bez požehnání. A k tomu krvavý režim, jenž připomíná nejsmutnější doby dějin. Před několika málo dny bylo opět na sta důstojníků bývalé armády v žalářích postříleno. Mimovolně vzpomínám na žalobu prorokovu, kterou jako slovní hříčku vyslovil o uspořádání světa bez Boha: Očekával jsem vládu dobra, ale vidím vládu krve. Čekal jsem na spravedlnost, ale vidím do nebe volající nespravedlnost (Is. 5. 7).

Jak se chovají k této děsné tragedii bolševické státnické moudrosti ostatní národové v Evropě?



KLÁŠTER SIMONŮV V MOSKVĚ.

Jedna z nejzajímavějších a nejdrahoccennějších stavitelských památek. Simonovský klášter pocházel z konce 14. století a při povstáních koncem 16. století měl velkou důležitost. Při velkém požáru Moskvy v r. 1812, kdy Napoleon vtrhl do Ruska, byl klášter částečně zničen a pak znovu postaven. V r. 1839 byla postavena 100 m vysoká věž, z níž byl daleký rozhled. Bylo zvláštní, že právě na ni měli bolševici nejvíce spadáno. Byla zbořena právě tak jako katedrála. Část pevnostních zdí — kláštery byly ve středověku mocnými pevnostmi — bude nyní také zbořena. Protesty a demonstrační průvody věřících a přátel uměleckých děl nepomáhaly, naopak zavdaly bolševikům jen příčinu k hromadným zalčením a uvězněním.

Nevězí sami příliš hluboko v hospodářských starostech nebo v chabosti a v potácení, aby pak sami podobným dramatem byli uchváteni? Jsou s to se odvrátiti a ptáti: „Jsem-li já ztrázcem bratra svého? Mohou jíti bez srdce kolem ubožáka, který na cestě do Jericha upadl mezi lotry? Budou seděti klidně za pecí, když dům sousedův vzplanul požárem? A nebudou hranice země pečlivě uzavřeny, když v zemi sousední řádí cholera?

Ruská otázka jest pro celou Evropu a pro celý svět otázkou osudovou. Revoluce má se z Ruska bez Boha dále valiti přes Evropu bez Boha a přes svět bez Boha. *Chápeme tedy, že z jiných zemí, především pak z Anglie vzešly plamenné výstrahy.* Ba i z takových stran, které klidně přihlížely krvavému pronásledování katolíků v Mexiku a tehdy prováděli taktiku umlčovací. Svaz Sovětů prý postavení dělnictva v Rusku hospodářsky zlepšil. A přece jsou mzdy dělníků v Rusku ještě dnes hluboko pod mzdou dělníků v zemích našich. Práva dělníků mají prý býti hájena. *Ale také právo člověka nesmí býti rozšlapáno. V jednoho Boha věřiti, k Bohu svému se modliti, společné bohoslužby vykonávati, tyto a jiné projevy náboženského života náleží k nezměnitelným právům lidstva.* V táboře v Hammersteinu u německo-ruských uprchlíků, bylo dětem poskytováno vyučování v náboženství. A tu přicházeli též dospělí a prosili o náboženské vyučování. Neboť již dávno neslyšeli slova Božího. Jejich duše byly vyhladovělé. Do-



RABOVÁNÍ V KLAŠTEŘE SIMONOVĚ.

stali chleбенky, ale chleba duchovního jim poskytnuto nebylo. Kterýsi cestovatel vypravuje, že se ptal v Rusku školních dítek, zda se též modlí večerní modlitby. Jeden chlapec povstal a pravil: „Já se modlím.“ Potom ukázal na spolužáky a řekl: „Tenhle se modlí a tenhle taky.“ Děti nikdy neměly hodinu náboženství, nikdy nebyly na bohoslužbách. V duši člověka tkví hluboce touha po Bohu. Žádná pozemská moc nesmí tento přirozený zákon člověka mrzačiti.

Když i z daleké Anglie pozvedají svůj hlas proti krvavé vládě diokleciánské v Rusku, budeme pak směti ještě mlčeti my.

Či jsou nám zavřena ústa pro hospodářské a diplomatické vztahy k Rusku? Národe můj, nezaprodávej duši svou a svoji čest za nějaký ruský měděný důl. Co by ti bylo platno, i kdybys celý svět získal, ale na duši své zkázu utrpěl? Vy, všechna náboženská vyznání, politické strany, konference národů v střední a západní Evropě, nepřete se o věci, jež nejsou tak důležité, jako otázka tato! Nehádejte se o ovoce stromu, zatím co ostří sekery přetíná již samotné kořeny stromu. Rozlišujte dobře malé a velké otázky v životě národů. Ale dvě největší mezi velikými otázkami budoucnosti jsou tyto: Jak budeme čeliti vymírání národa, přivoděného úbytkem porodů, a jak odvrátíme od svého národa bolševismus.

Nikdo nevolej: To je politika. To není politika, nýbrž Evangelium. Podobenství o koukolu na poli pšeničném. Jestliže bdí nepřátelé boží a za noci rozsévají koukol mezi pšenici, nesmějí spáti boží přátelé!

Jestliže agenti Moskvy jezdí zeměmi a tolik o ruském ráji vyprávějí, smí mlčeti ztrázcové nábožensko - mravního pořádku? Pak platilo by právem na zodpovědných místech slovo žalmistovo: Oči mají, ale nevidí, mají ústa, ale nemluví, mají ruce, ale nejednají. *Či vezíme již sami příliš hluboko v bolševismu?* Ruská škola je škola světová. A tlačí se k nám, zejména do výchovy!

Návrh, aby všechny školy u nás byly postátněny, mohl právě tak přijíti z Moskvy. Pokusy, aby dobročinná péče byla zcela postoupena právomoci obcí a stá-



. . . . DÍLO ZKÁZY DOKONANO! — TROSKY KLÁŠTERA SIMONOVA.

*tů a dobročinnost soukromá potlačena,
jest danajským darem bolševismu.*

V některých místech v Německu jest v městských nemocnicích duchovní správa překažena a zastavena, v ústavech městských náboženské slavnosti národní zakázány, tam zcela zřejmě má místo

hvězdy Betlémské býti dopuštěno vzplnutí krvavé hvězdy sovětů.

Kulturním bolševismem jest, když v německém právu trestním rouhání vůči Bohu a manželská nevěra mají se státi beztrestnými, rozluka ještě více ulehčena a hranice mravního pořádku mají býti roztrhány a zašlapány.

Filmová censura až do dnešního dne odmítala takové filmy, jež chrlí d'ábelskou nenávist proti církvi a náboženství, a přece i z připuštěných filmů jest na plátně promítáno ještě dosti stínů, jež jsou odleskem rudé hvězdy na naši půdě.

Svobodní zednáři větrí čerstvý vzduch a doufají, že se dočkají hodiny, jaké se nedočkal ani Nero, ani Julián odpadlík, ani Voltaire.

Všichni, kdož aspoň trochu dbají náboženských práv člověka, musili spojití své hlasy k ohromujícímu protestu a podati si ruce k odvrácení nebezpečí.

Kultura západní nesmí zahynouti v bolševickém barbarství. Víra v Boha a autoritu, vůle a snaha o mravní pořádek, manželství a rodinu, soukromé vlastnictví a spravedlnost, o všelidskou lásku a čistotu musí býti zachráněna. Kámen, který ruští přidavači odmrštili, musí se státi úhelným kamenem spořádaného života lidstva. Církev katolická postavila západní kulturu na křesťanství a zachránila ji v křížových výpravách před barbarstvím východu, katolická církev také dnes vybíjí nové Křížáky zbraněmi ducha. Jestliže svět dnes krvácí z tisícerych ran

a jazykové národů jsou zmateny jako v Babyloně, pak udeřila hodina a nadešel čas pro církev katolickou.

U nás zahájíme ihned činnost prostřednictvím našich katolických spolků a akčního komité na živelném protestním hnutí, jako jsme nedávno zahájili protesty proti krvavému režimu v Mexiku.

My pozvedáme svůj mohutný hlas proti zotročení svědomí a hlásáme náboženskou svobodu. Naše časopisy budou hlásati národu o zoufalství Ruska, aby nemohli agenti Moskvy skutečnost zjevných zločinů zalhávati a krásně omlouvati. Před několika dny konal se zápis školních dětí, a tu Mnichovští rodičové, katoličtí právě tak jako evangeličtí žádali důtklivě z 82.8 procent školu náboženskou pro své nově zapsané děti. To byl také protest proti bolševismu ve škole. Tito rodičové všichni, ať jsou jakéhokoli jinak smýšlení politického, nechtějí své děti poslati do života bez náboženské výchovy. My máme dosti jiné bídy, my nechceme k tomu ještě přičiniti bídu našich dětí ze země bez Boha.

Ale my nezůstaneme při pouhých protestech! My se budeme modliti a prositi o sílu od Boha!

V neděli 2. března a po oba následující dny karnevalu jest v diecési vystavena Nejsvětější Svátost k uctění a usmíření. V tomto roce dejme v tyto dny směr svým modlitbám a zbožným úmyslům, aby Bůh milostí svou naše bližní, v Rusku pro viru pronásledované, sílil, jejich žaláře otevřel,

*dny hrozného navštívení ukrátil a vlast
naši před zatměním z východu uchránil!*

Dne 16. listopadu 1929 přijal sv. Otec
v audienci průvodce v horách v severní
Italii. A jeden vyprávěl o mladém muži,
který na cestě ani slova o náboženství
nepronesl, nahoře však, v mlčícím maje-
státu velehor zvolal: „Qui bisogna pre-
gare,“ zde je nutno se modlit! A všickni
padli na kolena do sněhu, aby se modlili.
Nejen ve výšinách, také v hlubinách
u propastí bolševismu jest nutno se mod-
liti. Nuže, skloňme svá kolena!

*Pro boj o věc, která jest nejen otázkou
celého světa a bolesti celého světa,
ale dokonce akutní otázkou a bolesti na-
šich dnů, potřebujeme velkého Božího po-
žehnání!*

»POZNÁNÍM K PRAVDĚ«

číslo 2.

obsáhne vážný příspěvek o sebevraždě národů

G. PLOHOWICH:
MAJÍ KOLÉBKY ZŮSTATI PRAZDNÉ?

O tomto spisku píše vídeňská „Fahne Mariens“.
Rozšiřujte tuto brožurku, aby si náš národ v poslední
hodině ještě uvědomil, že jest na cestě, aby si vykopal
svůj vlastní hrob.

Další svazečky se připravují!
Prosíme o vzácnou podporu při rozšiřování této sbírky!
Jednotlivé číslo v rozsahu 16—32 stran stojí Kč 1.—.

Předplatné na 10 čísel Kč 10 i s poštovním.
NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ,
Praha I., Konviktská 5.

Na skladě u katolických knihkupců.

Používání novinových známek povoleno Řed. pošt a telegr. pod. č.
63464 VII. 20. — „Poznáním k pravdě“ vychází jednou za měsíc.